

de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd. Jeg hørte nok, at den høitærede Finantsminister stærkt betonedede Ordene: „Der som jeg vilde have stillet Vndringsforslag, vilde de have gaaet langt videre“, og i denne Betoning kunde maaske ligge, at den høitærede Finantsminister under ingen Omstændigheder vilde have stillet Vndringsforslag. Jeg ønsker derfor at gjøre den høitærede Finantsminister det Spørgsmaal, om vi, hvis vi tage vort Forslag tilbage, da tør vente, at der til tredie Behandling af den høitærede Finantsminister vil bliue stillet et Forslag, som han maatte anse for mere hensigtsmæssigt. Jeg tror at kunne forsikre ham om, at han skal finde varm Tilslutning; uagtet jeg naturligvis i dette Dieblik kun kan tale paa mine egne Begne, skulde jeg kjende det ærede Thing daarlig, om jeg ikke turde forsikre ham om, at Landsthingets varme Tilslutning ikke vil mangle.

Finantsministeren: Jeg kan ganske berolige det ærede Medlem, naar han har frugtet for, at det af ham med flere fremsatte Vndringsforslag skulde have forhindret mig i at fremkomme med Forslag, der kunde have været fordelagtigere for Embedsmændene og heldigere i det Hele. Jeg tror, at det ærede Medlem ikke vilde kunne have næret nogen Tvivl i saa Henseende, dersom det ærede Medlem havde hørt, at jeg før, da jeg udtalte mig, betonedede, at jeg allerede for længe siden havde opgivet at finde tilstrækkelig Støtte for denne min Betragtning, at det altsaa ikke er paa Grund af eller efter at det ærede Medlem med flere har stillet dette Forslag, men at det allerede er paa et langt tidligere Trin, at jeg har opgivet at finde tilstrækkelig Støtte for den Betragtning, som jeg havde ønsket maatte kunne være bleven gjort gjældende i denne Samling, den nemlig, at her nu ikke er Tale om et fattigt Dyrtdstillæg til dem, der ere de mest nødlidende, men at her er Tale om at bøde paa Manglen af de endelige Lønningslove, der ikke blot skulde hjælpe Enkelte eller de lavest Lønnede, men som overhovedet skulde bringe Lønningerne i et mere passende Forhold til Livets Fornødenheder og til Stillingernes Betydning end de nuværende, at det var det, man skulde bøde paa, og at det umuligt kan apasfæs efter en vilkaarlig Grændse, hvad enten man sætter denne ved 2,000, 2,500, eller 4,400 Kr. i nuværende Lønning. Jeg tror ogsaa, at det Lønningsforslag, som is er blevet gjort færdigt i denne Samling og nu er gjældende Lov, vidner derom, thi der fører kun meget ringe Kjendskab til dette Lovforslag for at vide, at ogsaa Lønningerne i den paagjældende Etat udover 4,400 Kr. ere blevene forbedrede gennem denne Lov.

Glausager: Jeg skal kun tillade mig at ægge Beslag paa det ærede Things Opmærksom-

hed et lille Dieblik. Det er kun et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre til det ærede Medlem for 4de Kredts (Fallefen). Dette ærede Medlem yttrede, at det var et stort Tab for Landet, om de gode Kræfter skulde tages bort fra Embedsstanden, og at det maatte være en Opgave saa vidt muligt at se at faae en dygtig Embedsstand skaffet tilveie. Begge Dele indrømmer jeg fuldstændig, men paa den anden Side kan jeg dog ikke se bort fra, at det vel neppe just kan siges, at høie Lønninger ubetinget enten fastholde eller hidstflaase en god Embedsstand. Vel sandt, høie Lønninger vilde selvfølgelig bidrage til at skaffe en forøget Tilgang til Landets Embedsaspiranter, men det er vel ogsaa lige saa vist, at saavel de mindre gode Hoveder, som det ærede Medlem omtalte, som de bedre Kræfter, vilde tage Hensyn til de høiere Lønnede Stillinger, og jeg kan derfor ikke være fuldt ud enig med det ærede Medlem i, at, forbi man ogsaa maatte sætter Lønningerne betydelig høiere end de nuværende, man derfor er helt sikker paa kun at faae gode og dygtige Kræfter til Embedsstillingerne. En anden Uttring af det ærede Medlem maa jeg ogsaa kortelig berøre. Han fremtom med den maaske nok noget spøgfulde Bending, at nu for Tiden var det i Grunden Landbostanden, der regjerede, og det var vel altsaa nærmest det ærede Medlems Tanke, at det i og for sig var mindre heldigt. Det foretom mig imidlertid dog, at han i sine egne Uttringer fandt en lille Emule Løst for dette mindre heldige Forhold, idet han nemlig sagde, at forhen var det Tilfældet, at, naar en Mand havde en Søn, som enten havde ondt ved at tage Examen eller tog den med en mindre god Karakter, skulde han være Landmand. Dertil kunde de mindre gode Hoveder bruges; nu derimod var det de gode Hoveder, der skulde være Landmænd. Følgelig faar jeg altsaa det Facit ud, at, naar det ærede Medlem mener, at det er Landbostanden, der regjerer, bliver det efter hans egen Fortolkning de gode Hoveder, og saa skaber det jo ikke saa stort. Smid lertid vil jeg indrømme, at det er et Gode, at der er praktisk dygtige og i det Hele heldige Kræfter tilstede ligesaavel i Embedsstanden som i Landbostanden; men jeg kan, for at gjentage det, ikke tro Andet, end at man maa sætte Embedslønnen, hvordan man vil, saa vilde dog ligesaavel de simple som de bedre Kræfter aspirere til disse Pladser. — Man maa ikke glemme, at selv om Embedsstandens Stilling ikke skulde frembyde Udsigt til saa store materielle Fordele, som private Livsstillinger gjøre, er Embedsstillingen under alle Forhold sikker. Embedsmændene ved, hvad han saar, og har Udsigt til, efterhaanden som han avancerer opad, at faae høiere Løn og at kunne forbedre sine Kaar, men en Mand i en civil Stilling er ofte udfat for meget store Omslag i Forholdene. Han kan paa et vist Lids-